

BOBORY ZOLTÁN

Hiány

Kiszárad a szám,
mellemben szikkadt mező
állatainak szenvedése költözik

a mozdulatok nehézzé válnak
és mintha az égből a fények
sem érnének le idáig, körém;

fehér, forró falnak támaszkodom,
egyik lábamat felhúzva,
talpammal összekoszolva azt.

Nem tudom, mire várok;
kalapot tennék a földre,
hogyan beledobhasd fillérideidet...

csak, hogy légy itt, akkor is,
ha látod nyomorúságomat,
szégyenemet, hogy szenvedek;

Hallhatnád, hogy micsoda
ijesztő csend vesz körül
az ízeire szakadt világban;

szememet eltakarnám, hogy
ne lássák benne lelkemet:
Minek a kéjes szánakozás...

Értené valaki, hogy csak
egy kortynyi vízre vágyok?
Tőled, mert akkor itt lennél!

Kiültem a kertbe

Kiültem ma a kertbe.
Még csak a legyek sem zavartak.
Nem jutottál eszembe.
Néztem, ahogy a lepkék árnyékokat varrnak
Tavaszomat csókolom, mint Ilonát Árgyéus,
Légy enyém, légy az enyém örökre Május!
Néztem, ahogy a fénnel táncol a számoça,
Kibomlott az erek valamennyi kóça.
Egy tülevél karcolta az eget,
Egy rigó szemében csillogott a szeretet.
Egy hangya mászott az ütőeremen,
Vérré akart változni.
A veteményes kacérkodott velem,
Bimbókat láttam első áldozni.
A palánták kórusban hirdették az egységet,
Május kérlek, soha ne érj véget!
Hallottam az anyaföldet énekelni altatót,
Nem fújt, lehelt takarodót.
Nem lőtte fel a pizsamát,
Mint más mindenki,
Hálóingbe húzta a hangyák hadát,
Május, te tanítottál meg szeretni.
Halványan pezsgett az élet.
Május kérlek, soha ne érj véget!
Ágak között mosolygott a hézag,
Békésen bújt össze Déllel Észak.
Fűszálak közt megfért a lóhere,
Kacsintott a félhold, tudta lesz majd tele.
Hallottam szólót énekelni a muslicát,
A homokszemcsét erejükről nem nyitottak vitát.
Egymásba szeretett egy bogár és egy katica,
Zümmögve szuszogott egy kötő szita.
Láttam két csigát, ahogy összeköltöznek,
Láttam, ahogy a fény gallyakat öltöztet.

Láttam hálót szőni a végtelen időt,
Láttam az eget cserélni lepedőt.
Láttam hullámokat csókolni köveket,
Hallottam a szelet dúdolni neveket,
És egyik sem a tiéd volt.
Láttam, hogyan isznak a fecskék,
Láttam éjszakává olvadni az estét.
Láttam az orgonát széllel vívni harcot,
Láttam a felhők közt egy ismerős arcot,
És nem a tiéd volt.
Tűlevelek közt balettot járt egy toboz,
Láttam, ahogy egy pipacsot pillangó motoz.
A málnás rám köszön, és tegez,
Egy rügyet a napsugár virágnak nevez.
Láttam, ahogy patakot vakar a szomorúfűz,
Hallottam, hogy a nárcisz ördögöt űz.
Néztem hogyan zöldül a partoldal,
Hallottam a szitakötő titkos tervet forral.
Néztem, hogy zöldül a cseresznye,
Láttam, a szíromnak nem telik még ereszre,
És boldog voltam, mert nem jutottál eszembe.